

ten havde en utvivlsom Ret til, og da det ikke kunde lykkes Afgiftsyderne at paa-vise, at der retlig set var nogen Brøst ved denne Ret, maatte Staten ogsaa opretholde den. Fra den anden Side er det hæv-det, samtidig med at man har erkendt, at denne Ret var til Stede, og at man paa ingen Maade kunde omstøde den, at der i Tidernes Løb er foregaaet, om ikke Misbrug af Statsmagten, saa dog til Tider en ret haardhændet Brug af den, saa at det derved blev berettiget, at Statsmagten i vore mere humane Tider viste sig højmo-dig og paa saadanne Punkter, hvor Anker af den Art, jeg har nævnt, med nogen Ret kunde rejses, nedsatte Af-giften. Hvor langt man i saadanne Til-fælde skulde gaa ned med de bestaaende Afgifter, er og bliver naturligvis i høj Grad en Skønssag, og her er det, man fra de forskellige Sider i Kommissio-nen er kommen hverandre i Møde og har naaet et Resultat. Der, hvor man over-hovedet foreslaar Nedsættelser, foreslaar man dem i noget forskelligt Omfang: 15 pCt., 20 pCt. eller 30 pCt.; hvor-ledes man er kommen dertil, er udførligt udviklet i Kommissionens Betænkning, af hvilken det vigtigste Afsnit er trykt som Bilag til dette Lovforslag. At trykke det hele som Bilag var desværre umuligt, da Kommissionsbetænkningen er et stort Kvart-værk, og da det desværre i Fjor blev trykt i et noget for ringe Oplag, tør jeg ikke svare for, at det vil komme alle de ærede nyvalgte Medlemmer af dette Ting i Hænde. Imidlertid er der paa Bureauet deponeret nogle Eksemplarer, alt, hvad vi kunne raade over, og de staa til Raadighed for ærede Medlemmer, der ikke vare Medlemmer af dette Ting i Fjor og altsaa ikke den Gang have faaet dette Værk. Deri findes en udførlig Begrundelse af, hvorfor man har ment at burde gaa til Ned-sættelser paa enkelte Punkter og ikke paa andre, og hvilke Grunde der har ført til, at man har udmaalt Nedsættel-serne saaledes, som man har. Enkelte Af-gifter har man foreslaaet fuldstændig at afskaffe. Det er saadanne, om hvilke man har maattet erkende, at de maa ligestilles med egentlige Skatter, og disse har man foreslaaet at afskaffe i Analogi med Ejen-domsskyldlovens Bestemmelse, saa vidt jeg erindrer i § 1.

Samtlige disse Nedsættelser og Opgi-velser af Afgifter andrage rundt 15,000 Kr. Tilbage bliver et meget betydeligt Beløb, nemlig ca. 346,000 Kr. Naar herfra drages de Udgifter, der hvile paa disse Ind-

tægter, gamle Jordebogsindtægter ere ofte forbundne med forskellige Udgiftsposter af lignende Ælde, forskellige Forpligtelser, som Staten har paataget sig, ogsaa stam-mende fra det gamle Godsforhold, kom-munale Skatter o. s. v., vil man faa 55,670 Kr., der skulle drages fra 346,272 Kr., hvis man vil have det nøjagtigt. Der ud-kommer saa en Nettoindtægt for Stats-kassen, efter at det af mig nævnte Fra-drag er sket, paa 290,602 Kr. Disse Ind-tægter og Udgifter foreslaas nu afløste ved Tvangsafløsning paa den Maade, at man kapitaliserer de Afgifter, der blive tilbage, ved at multiplicere dem med 25, at man regner en aarlig Ydelse af den saaledes indvundne Kapital, stor 4 pCt., at man af disse 4 pCt. regner $3\frac{1}{2}$ pCt. af den til enhver Tid udestaaende Kapital som Rente og Resten som Afdrag. Derved finder en fuldstændig Afløsning Sted i Løbet af godt 60 Aar, uden at vedkommende behøve at tilvejebringe nogen Afløs-ningskapital eller komme til at yde mere end det, de allerede i Forvejen aarligt yde. Det er klart, at der heri ligger et Offer fra Statsmagtens Side. Offeret ligger navnlig deri, at man kun beregner sig $3\frac{1}{2}$ pCt. Rente af den til enhver Tid udestaa-ende Kapital og betragter Resten som Af-drag, desuden deri, at man, som jeg har nævnt, eftergiver visse Dele af enkelte Af-gifter.

Det Spørgsmaal opstod for Kommissio-nen, hvad der vilde være at gøre med disse Beløb. Skal man 60 Aar igennem lade dem indgaa i Statskassen som hidtil og dermed lade den gamle Besiddelse for Statskassen være opspist, eller skal man aarlig henlægge et saa stort Beløb, som er nødvendigt for i Løbet af 60 Aar med Renter og Renters Rente at tilvejebringe en Kapital, hvoraf man kan forvente at faa en lignende Rente som den, der nu udgør Statens Nettoudbytte af Afgifterne? Kommissionen har bestemt sig for det sid-ste af disse Principper, og jeg tror med Rette. Jeg tror, det er farligt, efterhaan-den som Kravene til vor som til andre moderne Stater stige saa stærkt, at bort-kaste gamle Afgifter uden at søge at stille noget i Stedet. Og intet kan være natur-ligere, naar man gennem en vis Aarrække afløser Afgifter af den Natur, her er Tale om, end gennem selve Afløsningssum-men at tilvejebringe en Erstatning for det, man giver Afkald paa. Kom-missionen har foreslaaet, at Staten halv-aarlig skulde henlægge 20,000 Kr., at disse Beløb skulde anbringes i Kre-